

Prædiken til 2. søndag i advent

Luk. 21, 25-36

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Jesus sagde: »Og der skal ske tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene gribes af angst, rådvilde over havets og brændingens brusen. Mennesker skal gå til af skræk og af frygt for det, der kommer over verden, for himlens kræfter skal rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med magt og megen herlighed. Men når disse ting begynder at ske, så ret jer op og løft jeres hoved, for jeres forløsning nærmer sig.« Og han fortalte dem en lignelse: »Se på figentræet og alle de andre træer. Så snart I ser dem springe ud, ved I af jer selv, at sommeren allerede er nær. Sådan skal I også vide, når I ser dette ske, at Guds rige er nær. Sandelig siger jeg jer: Denne slægt skal ikke forgå, før alt dette sker. Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå. Tag jer i agt, så jeres hjerte ikke sløves af svir og drukkenskab og dagliglivets bekymringer, så den dag pludselig kommer over jer som en snare; for den skal komme over alle dem, der bor ud over hele jorden. Våg altid, og bed om, at I må få styrken til at undslippe alt det, som skal ske, og til at stå foran Menneskesønnen.« Lukasevangeliet 21,25-36

Last Christmas I gave you my heart, but the very next day you gave it away.

Sådan lyder omkvædet i Whams både meget elskede, men også meget hadede julesang. Der er meget delte meninger om denne sang. Men den bliver spillet en hel del i disse tider, til de mange julefrokoster og juleting. For mange af os, er det den sang, der hvert år markerer, at nu er juletiden for alvor begyndt. Juletiden begynder med advent, som er den periode, vi er i nu. Advent betyder, at vi venter på Herrens ankomst, altså juletid. Advent er den venteperiode op til tidspunktet, hvor vi tænder lys i mørket. Det er en forventnings tid. En forventnings tid, der kan være fyldt med stress og praktiske gøremål og forventningspres, men også hyggelig tid med samvær, og det kan også være en tid fyldt med savn og længsler. December er en tid med mange forskellige følelser.

Vi venter på noget, men vi ved ikke helt, hvad det er, og hvad det vil betyde. Noget der bliver livsomvæltende for os. Fødslen af et barn.

Derfor er det lidt mærkeligt, at adventstiden

er den tid i kirkeåret, hvor tekstlæsningerne omhandler dommedag eller Gudsrigets komme. Det er nogle drabelige fortællinger, og man kan spørge sig selv, om det overhovedet giver mening at tale om dommedag i dag. Fordi, dengang for omkring 2000 år siden, da evangelierne blev skrevet, da troede man, at verden snart ville gå under, og det er jo ikke sket. Så hvorfor fokuserer vi stadig så meget på det?

Både da Det Nye Testamente blev skrevet, og den dag i dag er vi fascineret af dommedag og verdens endelighed. Der bliver lavet utallige film og serier og skrevet bøger, der handler om en katastrofe, der truer med at tage livet af alle os mennesker. Vi mennesker er med andre ord fascineret af katastrofer og dommedagsfortællinger. Og det har vi altid været. Både dengang da Lukasevangeliets blev skrevet – og den dag i dag.

Vores forventninger til fremtiden har altid været forbundet med frygt og glæde. Det ser altid ud som om, at der er nogen katastrofer, som kan ligge derude og true. Og mange af disse trusler er reelle nok. Så det giver mening, at vi bekymrer os om det. For tiden er det især klimaforandringerne, der fylder i vores dommedagsfortællingerne. Klimaet vil blive forandret, og det truer med at ændre verden, som vi kender den. Det er skræmmende, ikke mindst fordi man kan frygte de menneskelige konsekvenser, som vi kan komme til at stå i. Hvordan vi som menneskehed kommer til at håndtere det.

Vi, mennesker, har altid levet vores liv udspændt i tid. Vi lever vores liv mellem vores fortid, alt det som vi bærer med os, og det ”nu” som vi står i, altså lige her og nu, og så den fremtid, som vi frygter eller håber på. Vi lever et liv udspændt i tid. Og det er et liv, hvor vi ikke har magten over fremtiden. Vi lever i afmagt. Vi kan ikke bestemme, hvad der skal komme til at ske i verden, ikke engang i vores eget liv. Fordi der er så mange ting, som vi ikke er herre over.

Den angst og frygt, den usikkerhed, kan nogle gange få os til at gemme os væk fra verden. Den kan få os til at have svært ved at turde leve livet. Angsten er defineret ved ikke at have specifikt holdepunkt, men at den er rettet mod noget ukendt. Frygten for fremtiden kan få os til at gemme os væk – eller frygten for ikke at kunne slå til i fremtiden. At gøre det rigtige kan få os til at gemme os væk. Nogle gange kan vi glemme at leve livet i en frygt for, hvad der engang skal ske. Fordi livet indeholder både det glædelige og det smertelige.

Det fortæller Georg Michael på smukkeste vis i *Last Christmas*, fordi sidste år, som han synger, gav han sit hjerte til en, der bare gav det væk – som en gave der kunne byttes. Hans hjerte blev knust i en ulykkelig forelskelse, og i år føler han, og håber han, at han har givet sit hjerte til en særlig, speciel person, der ikke vil ødelægge det. Når vi lever livet, og når vi tør give os selv hen og gøre os sårbare, som for eksempel i kærligheden, så risikerer vi også, at det kan komme til at

gøre rigtig ondt. Hvis forelskelsen ikke er gengældt. Men det er også der, hvor livet kan blive mest glædeligt, og indeholde de mest magiske øjeblikke, hvis nu kærligheden netop er gengældt. Problemet er, at vi lever i afmagten af, hvordan det bliver. Vi kan ikke bestemme, hvordan andre mennesker skal føle om os.

Vi ved aldrig, hvad dagen bringer, hvad der kommer til at ske. Der kan ske begivenheder, der gør, at vi går fra at være et sted i livet til at være et andet sted. Både store og små, som når man mister et menneske, der var hele verden for en, men også i det glædelige, når man bliver skænket den store gave at få et barn, som Ivalo og Petra, der i dag er blevet døbt. Livsomvæltende begivenheder. Men også i det små, som når man tilfældigt faldt i en snak med en, der viste sig at blive en rigtig god ven. Eller der var en som smilte til en på en dag, hvor man havde særligt brug for det. Vores verden er hele tiden i bevægelse, og vi bliver både påvirket af verden, og påvirker verden.

Våg altid og bed – lyder det i Lukasevangeliets. Der bliver kaldt på os mennesker. Der bliver kaldt på os mennesker, *som individer*. Det er mig, der bliver kaldt på. Jeg kan ikke gemme mig i mængden. Det er mig. Fordi jeg er den eneste, der kan være ansvarlig for mine egne handlinger. Vi, mennesker, lever som individer i et fællesskab med hinanden. For at det fællesskab kan fungere, så kræver det, at vi føler os etisk forpligtet over for hinanden. Den etiske forpligtelse, som Gud

har givet os, er, at vi skal elske Herren vor Gud og vores næste, som vi elsker os selv. Vi skal leve et liv i den forpligtende kærligheds tegn. Kristendommen indeholder ikke praktiske anvisninger for, hvordan man gør det. Det er ikke en lovreligion, hvor man kan slå op, hvad man må og ikke må – men vi bliver fortalt, at vi skal være etisk forsvarlige over for hinanden. Det er i det lys, vi skal leve vores liv og skabe vores samfund.

Vi mennesker befinder os både i vores liv, og i verden, i lyset af dommedag. Fordi vores handlinger har konsekvenser, både for os selv, hinanden og den verden, som vi er en del af. Og vi kan aldrig, og skal aldrig, kaste det ansvar af os, også selvom vi gerne vil. Det kan føles som den tungeste byrde, men det vidner også om, at vi er etiske mennesker. Etske mennesker der lever i afmagt, og det synes jeg selv, er noget af det sværeste. Gudsriget er det, der befinder sig imellem os mennesker og Gud.

*Fylt af bæven foran ukendt fremtid
lægger vi vort barn i dine hænder.
Det, som sker i dåben, gør os trygge.*

Det sang vi i dåbssalmen tidligere. For Gud er tilstede i afmagten, og bærer den sammen med os. Og i dåben bliver vi lovet, at lige meget hvad der sker af godt og ondt i vores liv, så vil Gud altid være med os, og dele det med os. Jesus' død på korset er en tilgivelse til os mennesker, hvilket vi også fejrer i nadveren. I dåben bliver vi døbt som individer

til et etisk fællesskab med hinanden, som vi skal værne om os, og vi skal tage del i.

Her i adventstiden kigger vi frem mod julen, og den beretningen som skal lyde om, at Gud lod sig føde som menneske. At rammerne mellem det jordiske og det guddommelige blev sprængt. At der findes noget meget større her i livet og i universet, end man kan sætte ord på. Noget der er evigt, som rækker ud over livet og døden. Det er en beretning, der ligesom når børn bliver født, indeholder håbet. Håbet for fremtiden. Håbet for at alting ender godt – både i vores liv og i verden. Der er et lys, som lyser i ethvert mørke. Gud er et lys, der lyser alle vegne.

Og med den tro, og det lys og håb, skal vi gå ud og møde udfordringerne i verden. Turde være etiske mennesker, turde give os selv væk i en forelskelse, turde sige vores mening, turde kigge hinanden i øjnene. Turde elske os selv og hinanden.

Nu er Georg Michael desværre ikke i blandt os mere, men man har lov at håbe, at han fik givet sit hjerte væk til en, der var helt speciel.

Vibeke Bidstrup
Grundtvigskirken, København

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk